

Horánszky András

(1926–2015)

Elhunyt kiváló munkatársunk, barátunk, a Növényrendszertani és Ökológiai Tanszék közismert oktatója, Horánszky András Tanár Úr, aki teljes pályáját itt és közöttünk töltötte. A tanszék dolgozói és a biológus hallgatók szeretettel emlékeznek a tisztelt és szeretett, kiváló felkészültségű kollégájukra, tanárakra. Ez év május 18-án, nagy türelemmel viselt baleseti sérülése nyomán, csendesen távozott szerető családjá és barátai, volt munkatársai köréből.

Tanulmányait egyetemünkön, a biológia-földrajz szakon (1946–1950) végezte. Andreánszky Gábor professzor tanítványaként került a Tanszékre, ahol az 1948-as évtől kezdődően 1994-ig előbb tanársegédként, adjunktusként majd docensként dolgozott. Kezdetben rendszertani gyakorlatokat tartott, terepgyakorlatokat vezetett majd a növényrendszertani főkéllégium előadója lett. Kitartó és türelmes munkával vezette be hallgatóit a növényvilág gazdag és sokszínű birodalmába. Speciális kollégiumokon a morfológiai, anatómiai jellegek ismeretének fontosságára, és a megfelelő genetikai és matematikai módszerek alkalmazásának szükségességére hívta fel a figyelmet. Szakdolgozó hallgatókat sikeres munkára vezetett. Több tanítványa ismert botanikus oktató és kutató. A Járainé Komlódi Magdával közösen írt „Növényrendszertani gyakorlatok” egyetemi tankönyv volt.

Rendszertani kutatómunkát főleg a pázsitfűfélék családjának tagjain (*Festuca* nemzetség) végzett. Ennek során egyik hazai úttörője volt az epidermis-anatómiai jegyek vizsgálatának és az adatok kvantitatív, numerikus módszerekkel történő értékelésének. Jelentős szerepe volt a terepen végzett botanikai kutatásban. Az ötvenes években bekapcsolódott a hazai természeti értékek országos felmérésével foglalkozó programba és részt vett a Bükk-hegység (Zólyomi B., kollektív-Kossuth-Díj!), majd a Zempléni-hegység (Simon T.) növénytársulásai, illetve erdő-típusai térképezését végző csapatmunkában.

Cönológiai kutatásainak kiváló eredménye a „Szentendre-Visegrádi hegység erdő-társulásai” című monográfiája, amellyel elnyerte a Biol. Tud. kandidátusa tudományos fokozatot (1957). E munkájában kiemelten foglalkozott az erdők védelmével, az állományok kezelésének ökológiai alapjaival, a gyakorlati erdészeti és természetvédelmi célokat is segítve. Az említett hegyvidék erdőinek monográfiája az Akadémiai Kiadónál önálló kötetként jelent meg (1964). Fontos tevékenysége volt a Nagymaros közeli Szentmihály-hegyen a terciér reliktum *Ferula sadleriana* termőhelyén végzett mikroklíma-mérés (1957), valamint a Pilisszentiván közeli *Linum dolomiticum* élőhely védelmének terve. Természetvédelmi munkásságának elismeréseként megkapta a Pro Natura Díjat és a Jávorka Sándor Díjat (1997).

Tanszékünk és a Kar közismert, kiemelkedően korrekt, köztiszteletben álló és közszerepetnek örvendő tagja volt, jóban, rosszban. Részt vett sok közös munkákban (tanszékvezető helyettesítése, adminisztráció, költözések). Nyugdíjasként is dolgozott, kutatót (pl. Török, K., Horánszky, A., Kósa, G., 1994), s részt vett a tanszéki közösségi életében.

Emlékét őrizzük!

Simon Tibor
2015